

Η ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΩΝ

«Ο ΜΟΣΧΟΜΑΓΚΑΣ»: (Ζάχου Θάνου - Κατριβάνου) και «Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ»: (Σπυροπούλου - Παπαδούκα - Γιαννίδη).

Δύο «πρώτες», μουσικῶν θεάτρων και αἱ δύο, θ' ἀπασχολήσουν τὴν στήλην αὐτὴν σήμερον. Ἡ μία εἶνε ἡ πρώτη μιᾶς ὀπερέττας στὸ θέατρον «Περσικέ». Τίτλος «ὁ Μοσχομάγκας». Λιμπρέττο τοῦ κ. Ζάχου Θάνου Μουσικὴ τοῦ κ. Κατριβάνου. Θίασος... ἀπίθανος.

Ἐλπίζω πῶς μία παράστασις αὐτοῦ τοῦ συγκροτήματος θά... κινηματογραφεθῆ διὰ νὰ κατατεθῆ τὸ φιλμ εἰς τὸ μουσεῖον θεάτρου ὡς ὑποδειγματικὴ... θεατρικὴ ἀσχημία. Διότι, αὐτό, μόνον αὐτό, εἶνε ἡ παράστασις τῆς ὀπερέττας ποῦ ἐτόλμησε νὰ ἐμφανίσῃ τὸ 1939 καὶ στὴν πρωτεύουσα ὁ θίασος αὐτός, εἰς τὸν ὁποῖον: Ὁ κ. Στυλιανόπουλος κάνει τὸ νεαρὸ μοσχομάγκα, τὸ σωφὲρ-παιδί τῆς Ἀθήνας. Ἡ κυρία Ντέ Ροζέ (μὲ κάποιον μεταλλάκι φωνῆς καὶ... μηδὲν ἠθοποιῶν) τὴν πρίμα. Ἡ δὲς Ἀφεντάκη (ἡ ὁποία, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃ, θὰ ἔκανε καλὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ ὀριστικῶς καὶ ἐπειγόντως τὸ παλκοσένικο καὶ νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὰ οἰκιακὰ) ἢ... σουμπρέττα, κινουμένη, ἀκκιζομένη χοροπηδοῦσα ἐπὶ σκηνῆς μὲ τὴν χάριν ποῦ θὰ εἶχεν ἔλαφαντίδιον ἀλωνίζον ἐπάνω σὲ ἐξέδραν ἐμποροπανηγυριώτικης ἐπιδείξεως. Ὅσο νὰ τὸ τραγοῦδι καὶ τὴν μελωδικότητα τῆς φωνῆς της, ἄς μὴ μιλήσωμε κάλλιτερα. Καλὰ τὰ σκηνικὰ τοῦ κ. Ἀμπελά (πολὺ καλὰ μάλιστα τὰ σκηνικὰ μερικῶν εἰκόνων). Ὑποφερτὸς ὡς φωνὴ καὶ μάλιστα συχνὰ εὐχάριστος, ἀλλὰ ἄτεχνος ὁ τενόρος τοῦ θίασου Ἡλέγρης. Γεμᾶτο ἀπὸ φτηνότητα ὑποδεστέρας ποιότητος δῆθεν πνεῦμα (θυμίζον παλαιὰς διὰ «πόπολο» δημιουργίας ἄλλας τοῦ γηραιοῦ ἠθοποιοῦ—συγγραφέως) τὸ λιμπρέττο. Καλὴ ἡ μουσικὴ. Σύνολον ὅμως ἀνεκδιήγητον. Ὅσας εἰς μοναδικὰ ὁ κ. Τσαγανέας καὶ ἡ κυρία Μέγγουλα. Ἐβλεπε κανεὶς ἠθοποιούς ἐπὶ τέλους. Ὁ κ. Ἰατροῦ δὲν ἐπαιζε ὅταν

ὁ ὑποφαινόμενος εἶδε τὸ ἔργον. Ὁ δὲ κ. Στυλιανόπουλος, ἠθοποιὸς ἐν τούτοις μὲ ταλέντο, εἶχεν ἄδικο ν' ἀναλάβῃ ἓνα ρόλο, ὁ ὁποῖος τοῦ στέκει ὅσο θὰ ἔστεκε σὲ βλάχο μὲ τσαρούχια καὶ φουστανέλλα, ἓνα ψηλὸ καπέλλο. Φυσικὰ ἡ ὑποδοχὴ, τὴν ὁποῖαν θρῆκε τὸ συγκρότημα καὶ τὸ «ἔργον» ἀπὸ τὸ κοινόν, ἐξεδηλώθη ἀπὸ τὴν πρώτη βραδυὰ ἀνάλογος πρὸς τὴν ποιότητα καὶ τῶν δύο. Ἡ εὐχέρεια τῆς διαθέσεως διακοσίων ἢ τριακοσίων χιλ. δραχμῶν δὲν φθάνουν διὰ νὰ μετασχηματίσῃ μίαν ἀξιόλογον κατὰ τὰ ἄλλα νέαν εἰς... πρωταγωνίστριαν ὅτε ἓνα συνονθύλευμα εἰς θεατρικὸν ἔργον ἢ ἓνα μπουλοῦκι εἰς θίασον, μὲ ἀξιώσεις δὲ τοιοῦτου «μουσικοῦ» δι' ὀπερέτταν καὶ μάλιστα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας.

Καμμία ἐπιείκεια, οἶκτος, παλαιὰ φίλια, δημοσιογραφικὴ ἀνοχὴ δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ μεταβάλῃ πραγματικότητας καὶ νὰ κάμῃ ἠθοποιούς ὄσους καὶ ὄσας δὲν εἶνε, πρωταγωνίστριαν ὀπερέττας μίαν ντιζέζ, σουμπρέτταν μίαν ἄλλοτε μισοὑποφερτὴν νομεριστρούλα, θεατρικὸν ἔργον μίαν ἀνουσίαν ἱστορίαν καὶ ἐπιχείρησιν θεατρικὴν ἄτοπες θιασαρχικὰς φιλοδοξίας διαθέτουσας μερικὰ χιλιάδραγα.